

Comentariul operei O scrisoare pierduta de I.L. Caragiale - partea intai

Opera dramatica a lui Caragiale nu este vasta: O noapte furtunoasa sau Numarul 9 (1879), apoi doua farse modeste, jucate prin 1883-1884: O soacra (Soacra-mea Fifina) si Hatmanul Baltag, ultima scrisa in colaborare cu Iacob Negruzzi, urmate de O scrisoare pierduta (1884) si D'ale carnavalului (1885).

Despre geneza pieselor se stie putin, dar este cert ca dramaturgul revine des asupra textului, cu variante, cunoaste indoiala inaintea rezolvarii conflictelor, parcurgand drumul de la improvizatie la obligatoriu, in conceptia sa, echilibru clasic al constructiei dramatice. Dupa unele marturii, Caragiale scrie cu febrilitate, inaintand dificil, iar slaba receptare, in epoca, a pieselor sale ii provoaca adevarate sincope. Rauvoitorii sau numai ignorantii ii contesta comediile, acuzandu-le de frivolitate.

Dupa caderea la premiera a ultimei sale comedii, urmeaza ani de tacere. In 1888, dupa ezitari si pentru scurta vreme i se incredinteaza directia generala a teatrelor, de fapt a Teatrului National din Bucuresti, functie care nu-i aduce dramaturgului prea multe satisfactii, iar cand revine, in 1890, cu Napasta, i se contesta verosimilitatea psihologica a personajului principal, sau i se aduce penibila acuzatie de plagiat. Dupa aceasta data, cu exceptia monologului 1 Aprilie (1896), Caragiale nu mai adauga operei sale dramatice decat proiecte nefinalizate: prin 1896 solicita directia Teatrului National din Iasi, angajandu-se sa scrie piese originale pentru trupa, cel putin cate "una pe an", sau, in ultimii ani de viata, isi propunea sa reia personaje din comedii in niciodata incheiate, Titirica, Sotirescu & Comp., trimitand totusi companiei Davilla, la inceputul stagiunii 1909, prologul incepem!. Dintr-un motiv sau altul, Caragiale inceteaza, practic, dupa 1890, sa mai compuna pentru spectacol, dar o continuitate exista, prin persistenta in proza de maturitate a structurilor dramatice.

In teatru, rolul lui Caragiale este de a revigora comedia, intemeind-o estetic si restituindu-i statutul de arta, impotriva prejudecatilor publicului. Ideea contemporanilor sai despre comedia era aceeaasi ca in anii intemeierii genului la noi. Predominau localizarile si adaptarile, fara exigenta, asadar, a originalitatii intrigii ori a caracterelor, iar comicul era chemat sa indrepte moravurile, despartind binele de rau. Desi domina prin volum repertoriul, comedia se dezvolta lent, destinata fiind exclusiv consumului si subordonata finalitatii etice. Nici elementele de melodrama sau de revista preluate din repertoriul bulevardier francez si foarte gustate in epoca nu sunt menite sa salveze estetic teatrul epocii.

Adevarata mutatie in structura genului dramatic se produce la noi o data cu asimilarea, prin traduceri indeosebi, pentru ca productiile originale sunt putine, a dramei romantice, numita "poezie dramatica", tot mai des considerata literatura si supusa exigentelor acesteia. Umbrita de prestigiul ei, comedia ramanea un gen modest, inca foarte productiv si de mare succes la public, insa fara

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

glorie artistica

